

IN BALANS

Hadewych Minis

‘Ik durf te luisteren naar mijn intuïtie. Ook als mijn hoofd iets anders zegt’

Geluk is blijven verlangen naar wat je hebt. Dat inzicht geeft Zins gasthoofdredacteur Hadewych Minis (1977) een mooie balans in een waardevoller leven. Een zangeres en een bevlogen basgitarist is ze, maar dit jaar schittert ze vooral als actrice in de speelfilm *Crossing*, en in het theater met de monoloog *Girls and boys*.

INTERVIEW: INGRID SPELT | BEELD: JASPER ZWARTJES | VISAGIE: MANOUS NELEMANS |
MET DANK AAN EYE FILM MUSEUM, MARJAN VOS (BOMBERJACK)

H

adewych Minis heeft net haar kinderen Salvador (12) en Catalina (9) uit school gehaald na de fotoshoot voor Zin in het Eye Filmmuseum. “Handig, want in die buurt spreek ik wekelijks de reclames voor Kruidvat in.” De dagen dat ze haar kinderen kan halen, zijn heilig. “Ik maak

nu lange opnamedagen voor een nieuwe tv-serie voor Videoland, met Fedja van Huêt. In zo’n drukke periode zorgt Tibor (Lukács, acteur – red.) meer voor ze, maar ik probeer ze wel zo veel mogelijk te zien.” Ze woont in een idyllisch eenrichtingsstraatje in Haarlem, in een sfeervol huis uit het begin van de vorige eeuw met hoge plafonds en ornamenten, ingericht met antieke en vintage meubels. “Ik ben gek op vintage, en dat geldt ook voor kleding. Je draagt iets waar je niemand anders mee ziet lopen. Paragons in Haarlem, een winkel met vintage designerkleding van bekende ontwerpers, is bijvoorbeeld fantastisch!” Hadewych werd al snel na haar afstuderen aan de toneelschool gevraagd door de fameuze regisseur Johan Simons, destijds verbonden aan Theatergroep ZT Hollandia. Haar droom kwam uit en ze schitterde onder meer in de voorstellingen *De onverschilligen*, *Richard III* en *Fort Europa*. Toneelgroep Amsterdam onder leiding van Ivo van Hove, nu Internationaal Theater Amsterdam (ITA),

kaapte haar een paar jaar later weg. Acht jaar vond ze daar haar thuis en speelde ze in indrukwekkende voorstellingen zoals *Scènes uit een huwelijk*, *Opening night*, *Romeinse tragedies* en *Angels in America*.

Avontuur

Maar een vrouw met lef slaat haar vleugels uit, is haar visie. “Het was doodeng om een vaste baan bij een topgezelschap op te geven, maar ik wilde mijn eigen stem onderzoeken. Mijn moeder vond dat héél spannend tijdens de financiële crisis, mijn vader stimuleerde het. ‘Luister naar je gevoel. In het moeras groeien de mooiste bloemen,’ reageerde hij. Als student liep ik al niet de geijkte paden. Ik vond het leuk om uit mijn veiligheid te stappen. Niet dat ik blakend van vertrouwen was, het ging echt wel gepaard met onzekerheid, maar van onzekerheid groei je. Ik hield van het avontuur en wilde vaker zingen, meer in series en films spelen en eigen producties maken.” Haar besluit pakte goed uit. Talloze films, series en musicals volgden, zoals de speelfilms *Borgman* (Gouden Kalf!) en *Forever rich*, de internationale films *Toni Erdmann* en *A perfectly normal family*, en de spannende tv-series *Hollands Hoop*, *The Spectacular* en de internationale Netflix-serie *Tokyo Trial*, genomineerd voor een Emmy Award. En Hadewych was een meesterlijke Rachel Hazes in *Bloed, zweet & tranen*, ►

‘Als student liep ik al niet de geijkte paden. **Ik vond het leuk om uit mijn veiligheid te stappen**’

‘Elke avond geef ik 180 procent. Een eigen voorstelling maken geeft helemaal een kick’

een rol die haar een tweede Gouden Kalf opleverde. Dit jaar is *Crossing*, een film over liefde, hoop en angst voor verlies waarin twee indringende verhaallijnen elkaar kruisen, te zien in de bioscopen (datum nog niet bekend – red.). “De film wordt eerst op het Nederlands Filmfestival vertoond.” En Hadewych staat opnieuw op de planken met de bekroonde monoloog *Girls and boys*. Ze ontving er een Theo d’Or voor. Op het muziekpodium is ze een beest met haar basgitaar en zingt ze eveneens ingetogen kippenvelliedjes. “Contact met het publiek is fantastisch, of ik nu zing of toneel doe. Elke avond geef ik 180 procent. Een eigen voorstelling maken geeft helemaal een kick. Het grootste cadeau daarvan is dat je met je eigen demonen iets creëert waar je andere mensen mee helpt. Het geeft mensen troost. Zó gaaf. Hoe persoonlijker je dingen maakt, hoe herkenbaarder het voor anderen is. Dát ontdekken vond ik een openbaring.”

Wat waren jouw hobbels?

“Krachtig zijn als vrouw. Ik heb héél erg gevochten in de balans tussen mijn kracht en mijn zachtheid. Als kind vond ik het al heerlijk om stoer te zijn, zoals de jongens. Dat gevoel is in mijn latere leven een gevecht geweest. Ik hou ervan om me vrouwelijk te kleden, ik heb borsten en billen, maar die mannelijke energie is juist wat ik herken. Ik straal een krachtigheid uit die intimiderend kan overkomen. En ook in deze tijd verwachten mensen nog steeds dat je als vrouw een soort aaibaarheidsfactor hebt. Een krachtige vrouw wordt vaker als lastig ervaren. Dat blijft wel een beetje een thema in mijn leven. Ik ben van de mannenvriendschappen. Hoewel ik het ook heerlijk vind om af en toe met mijn vriendinnen en de moeders van het

schoolplein te kletsen. Ik ben sterk maar kan ook helemaal wegduiken in mijn verdriet. Dat duurt alleen niet lang, want ik ben van de oplossingen. Humor helpt daarbij! En, ik heb vroeger grensoverschrijdend gedrag meegemaakt. Die hobbel moest ik ook overwinnen. In detail wil ik er niet op ingaan, maar het is wel bepalend geweest voor hoe ik lange tijd in het leven stond.”

Hoe bepalend?

“Ik zocht de schuld bij mezelf, en dat is ook de reden waarom er weinig openheid is over dit onderwerp. Dat is verdrietig en pijnlijk. Het is menseigen om jezelf de schuld te geven. Zonde, want het helingsproces duurt dan ook langer. Gelukkig heb ik ingezien dat het niet mijn schuld is. Zoiets meemaken heeft een grote weerslag op hoe vrij en ontspannen je tegenover de andere sekse staat. Voor mij was het helend om mijn verhaal, die donkere kant, te vertellen op het podium. En ook dat zoveel mensen er iets aan hebben gehad.”

Merk je verbetering op de werkvloer als het gaat om grensoverschrijdend gedrag?

“Absoluut! Er lopen intimiteitscoördinatoren op de vloer die daarbij kunnen helpen. Het is best vervelend om tegen een regisseur te moeten zeggen dat je eigenlijk niet wilt dat je borsten in beeld zijn of dat je die tong niet in je mond wilt. Je kunt nu, zeker na alle publieke openbaringen, beter je grenzen aangeven. Wat je natuurlijk wel hebt in zo’n overgangperiode is dat mensen in het begin té extreem hun grenzen aangeven of té heftig reageren. Logisch ook. Het is goed dat de cultuur op de werkvloer verandert. Ik heb ook vaak genoeg een tong in m’n mond gehad tijdens een auditie, en nog andere ►

10X KORT

Altijd in de koelkast?

“Humus.”

Altijd bij je?

“Eight Hour Cream.”

Trots op?

“Mijn gezin.”

Hekel aan?

“Niet-empathische mensen.”

Groot voorbeeld?

“Empathische mensen.”

Lievelingsalbum?

“*West Side Story* van Leonard Bernstein.”

Onweerstaanbaar?

“Krentenbol met kaas.”

Ontspannen met?

“Een massage.”

Mooiste vintage aankoop?

“Oorbellen van Lyppens.”

Levensmotto?

“Geluk is blijven verlangen naar wat je hebt.”

‘Bescheidenheid was belangrijk in ons gezin. Ik merk dat ik daar zelf ook waarde aan hecht’

dingen ervaren. Ik heb er gelukkig geen trauma aan overgehouden, maar sommigen wel. Het is best moeilijk om als acteur nee te zeggen, omdat je ook vaak afhankelijk bent van een regisseur. Of je kunt met een regisseur werken die heel goed is en die kans wil je niet laten schieten. Als je dan ineens met blote tieten moet staan, slik je het maar. ‘Waarom zeg je er niet iets van,’ hoor je vaak. Helaas is dat niet zo eenvoudig. Bovendien word je meestal overvallen. Op een feestje ben ik weleens door een oudere acteur bij mijn borsten en billen gepakt waar Tibor naast stond. Zo van ‘Hé lekker ding, wat vond je van de film’. Het is misschien ook wel een reden waarom ik me nooit helemaal thuis heb gevoeld op de toneelschool. Ik maakte tropenjaren, het was goed voor mijn ontwikkeling, maar docenten maakten wel

gebruik van hun machtspositie. Het was niet de allerfijnste tijd, hoewel er bij mij in die tijd nooit iets vervelends is gebeurd. Inmiddels kan ik mijn grenzen goed aangeven. Ik film nu met Fedja, we kennen elkaar al dertig jaar, dus wij regelen dit onderling samen. We geven aan wat we wel en niet willen in een vrijscène. Met Gijs Naber moest ik in *Crossing* ook een vrijscène doen, en dat hebben we eveneens zelf uitgezocht. Maar voor jongere acteurs is het wel erg fijn dat ze naar een intimiteitscoördinator kunnen.”

Hadewych groeide met haar oudere broer op in een creatief, warm en open gezin in Maastricht. Met ouders die muziek doceerden en regelmatig optraden. “Thuis konden we over onze gevoelens praten, alles was bespreekbaar. We werden hierin heel serieus genomen. Vooral mijn moeder gaf mij een veilig gevoel.”

Ben je close met haar?

“Met allebei mijn ouders heb ik goed contact maar ik trek wel meer naar mijn moeder. Zij weet alles van mij. We bellen zeker drie keer in de week en appen veel. Als iemand van haar leeftijd overlijdt, denk ik: mijn god, wat als zij er niet meer is? Voor mij is het zo normaal om bij alles wat ik doe even een berichtje te sturen of te overleggen. Mijn moeder is mijn klankbord. De veiligheid die ze mij vroeger gaf, zodat ik alles vertelde, probeer ik ook aan mijn kinderen mee te geven. Tijdens het avondeten leggen we de mobieltjes weg en praten we met elkaar. Ik vraag altijd hoe ze zich voelen. Een 1 is slecht, een 10 heel goed. Een cijfer geven werkt bij mijn kinderen, want ik kan erop doorvragen. Zo van waarom was het gister een 9 en nu een 7. Ze willen niet altijd hun verhaal vertellen in het bijzijn van de anderen, maar die verhalen komen er dan wel uit als ik ze naar bed breng. Het scheelt misschien ook wel dat Tibor en ik makkelijk onze kwetsbare kant laten zien. Sinds ik moeder ben, huil ik snel. Bij een film sluiten

ze soms weddenscapen af hoe lang het duurt voordat ik in tranen uitbarst. Timor zei laatst tegen de kinderen: ‘Mama huilt al als er een kip struikelt.’”

Jouw ouders zijn gescheiden. Heb je daar last van gehad?

“Oef, het scheidingsverhaal heb ik al zó vaak verteld. Ik wil het liever over andere dingen hebben. Vind je dat goed? Als ik interviews terugzie, dan denk ik altijd: o god, daar gaan we weer...”

Je vader dan. Wat heeft hij je meegegeven?

“Van mijn vader heb ik geleerd dat fouten maken niet erg is. Het is zelfs belangrijk: je leert ervan, stelde hij. Hij omarmde imperfectie en liet altijd weten dat ik op mijn gevoel af moest gaan. Tegelijkertijd is mijn vader ook realistisch. Hij waarschuwde geregeld dat ik niet vanwege succes naast mijn schoenen moest gaan lopen. Bescheidenheid was belangrijk in ons gezin. Ik merk dat ik daar zelf ook waarde aan hecht. Zo leer ik mijn kinderen ook om met teleurstelling om te gaan. Ze zien eveneens mijn frustratie als er eens een auditie niet doorgaat of als ik een slechte recensie krijg. Recensies vind ik nog steeds heel naar, m’n keel knijpt dicht en ik heb buikpijn. Ach, twee dagen erna loop ik weer vrolijk door de stad nadat de visboer zo lekker plat vraagt: ‘Héé schááát, hoe is-ie?’”

Hadewych vaart op haar intuïtie en instinct, en heeft vertrouwen in haar lijf. “Ik heb toen gelachen met mezelf,’ las ik eens als tiener. Hè, dacht ik, met-me-zelf. Het lijkt wel alsof je dan met z’n tweeën bent. Ik en mezelf. Dat inzicht vond ik geweldig. Mijn hoofd en lichaam werden vriendjes en dat gaf een soort maatjesgevoel. Nog steeds.”

Dat gevoel ben je nooit kwijtgeraakt naarmate je ouder werd?

“Nooit! Je intuïtie is je kompas. In het Westen beredeneren we alles kapot terwijl je voelt ▶

CV

1977 Geboren in Maastricht
1985 Stedelijk Lyceum
1999 Studeert af aan de Toneelacademie in Maastricht en studeert verder aan het Lee Strasberg Theatre & Film Institute in New York
2000 Speelfilm *De belager*
2001-2005 Theatergroep ZT Hollandia
2002 Speelfilm *De enclave*
2003 Solovoorstelling *Minis* en muziektheater *Sentimenti, Inanna* en *Seemansliederen*. Tv-serie *Meiden van De Wit* en speelfilm *Phileine zegt sorry*
2004 Speelt prinses Máxima in de serie *De Kroon*, speelfilm *Le ciambelle*
2005-2013 Toneelgroep Amsterdam
2006 Speelfilm *Nachtrit* en tv-serie *Koppensnellers*
2007 Speelfilms *Moordwijven* en *Nadine*
2008 Cd’s *Gelukkig met Hadewych en Mike* en *Vrij met Hadewych en Mike*
2009 Tv-serie *Floor Faber* en speelfilm *Live is beautiful*
2010 Speelfilms *Majesteit*, *Loft* en *Zwart water*
2011 Tv-serie *Sketchup*
2012 Wint *Wie is de Mol?*
2012-2013 Musical *Hij gelooft in mij*
2013 Solodebuutalbum *Hadewych Minis* en tour met eigen band. Speelt in *Borgman* en wint een Gouden Kalf
2014 Album *The truth and nothing but the truth* met een tournee. ▶

'Ik kijk uit naar dat Nederlandse bejaardenleven. Gewoon het kleine omarmen!'

Speelt in *Welkom in het bos* met een nominatie voor de Colombina

2013-2015 Speelfims *Mannenharten* en *Mannenharten 2*

2014-2020 Tv-serie *Hollands Hoop*

2015 Speelfilm *Bloed, zweet & tranen*, wint tweede Gouden Kalf

2016 Duitse speelfilm *Toni Erdmann*, speelfilm *De Helleveeg*, Netflix-serie *Tokyo Trial*, genomineerd voor een Emmy Award, tv-serie *Zwarte tulp*

2017 Tv-serie *Zenith* en speelfim *Oude liefde*

2018 Onewomanshow *Minis Plus*

2019 Theaterconcert *Hadewych doet de dames*, speelfilm *De Liefhebbers*

2020 Deense speelfilm *A perfectly normal family*

2021 Tv-serie *The Spectacular* en speelfilm *Forever rich*

2022-heden Monoloog *Girls and boys*. Ontvangt de Theo d'Or

2023 Duitse tv-serie *A thin line*

2024 Release speelfilms *Crossing* en *De dans van Natasja*

wat en wie je wel of niet nodig hebt. De eerste keer dat ik zwanger was, liet mijn lichaam mij duidelijk merken wat goed voor mij was. Ik vond dat zó ontroerend. Tijdens mijn bevalling was het ook net alsof mijn lichaam mij bij de hand nam. Gaaf! Je bent niet alleen maar je bent samen met je geest of je ik, als je het zo wilt noemen. Ik voel me heel veilig bij mezelf. Ik durf te luisteren naar mijn intuïtie, ook als mijn hoofd iets anders zegt.”

Haar relatie met Tibor begon kalm, zonder drama en obsessieve vlinders in hun buik en niet meer kunnen slapen van doldwaze verliefdheid. “Het was een vriendschap die groeide naar verliefdheid en houden van.”

Ze zeggen dat liefdes die voortkomen uit vriendschap bestendiger zijn.

“Is dat zo? We hebben het nog wel steeds héél leuk samen. We spreken dezelfde taal, vinden dezelfde dingen leuk en praten over alles. We leerden elkaar kennen bij toneelgroep Hollandia en konden zó met elkaar lachen. Maar ik had een relatie. De jaren erna kwamen we elkaar soms tegen. Zes jaar na onze eerste ontmoeting gingen we met een groep gezamenlijke vrienden op vakantie. Ergens in die vakantie sloeg de vonk bij mij over, maar ik wilde de vriendschap niet door intimiteiten verpesten. We hielden contact, en onze werkelijke gevoelens probeerden we lang tegen te houden. Misschien was het ook niet snel duidelijk omdat we niet op slag verliefd

waren. Dan heb je niet direct in de gaten hoe het zit. Het gevoel tussen ons voelde goed en veilig. We zijn rustig begonnen. Fijn, want je kunt niet meer zo snel van een voetstuk vallen. Ik heb nooit per se moeder willen worden, maar met Tibor voelde ik dat verlangen wel. Ik wilde het krijgen van kinderen meemaken, en er zijn voor mijn kinderen. In onze relatie hebben we twee keer een periode gekend dat we elkaar niet zo erg leuk meer vonden, en dat spraken we naar elkaar uit. Dat werkte voor ons. Natuurlijk is het op dat moment heel naar om te horen, maar je haalt wel de engel eruit. We hebben nooit relatietherapie nodig gehad. Op een gegeven moment voel je dat het weer klopt. Onze relatie is er alleen maar door gegroeid; we houden steeds meer van elkaar.”

Jullie hebben nooit samengewerkt, uitgezonderd de periode van kennismaking bij Hollandia. Is dat een toekomstdroom?

“We hebben zeker ideeën om samen iets te maken, maar dan moeten de kinderen ouder zijn. Nu zorgen we ervoor dat er altijd iemand voor ze thuis is. De meeste dromen heb ik verwezenlijkt, maar ik heb er nog wel een paar. Ik wil opnieuw een eigen show schrijven, mijn kinderen helpen om op een goede manier hun vleugels uit te slaan, en ik kijk ook wel uit naar dat Nederlandse ‘bejaardenleven’. Lekker 's middags naar de film, fietstochten maken langs musea of een kookcursus volgen. Gewoon het kleine omarmen!” ■